

# РЕШЕНИЕ

№ 28508

гр. София, 15.07.2026 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 71 състав, в**  
публично заседание на 17.06.2026 г. в следния състав:

**СЪДИЯ: Слава Гьошева**

при участието на секретаря Ася Лекова, като разгледа дело номер **115** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на 145 и сл. от АПК. Образувано е по жалба на „БУЛ ЕР“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес: [населено място], район „С.“, Летище С., [улица], срещу Акт за установяване на публично държавно вземане за летищни такси № 43/03.12.2025 г. издаден от орган, определен да издава актове за установяване на публични държавни вземания за летищни такси за използване на летище С., потвърден с Решение № 3-36/19.12.2025г. на изпълнителния директор на „Летище София“ ЕАД . Жалбоподателят оспорва АУПДВ като незаконосъобразен, поради противоречие с материалноправни и процесуални норми. Твърди се несъответствие със З., Наредбата за летищните такси, АПК, ДОПК и ЗЗД, издаване от некомпетентен орган – подписалият акт не е надлежно оправомощен, а Заповед № 3-13/14.05.2025 г. на изпълнителния директор на „ЛЕТИЩЕ СОФИЯ“ ЕАД, с която е определен органа, е незаконосъобразна; съществени процесуални нарушения – нарушени били принципите на чл. 7 и чл. 13 АПК, разпоредбите на чл. 34–36 АПК, както и чл. 22, ал. 1 ДОПК (определен е 3-дневен срок за възражения вместо предвидения минимум от 7 дни); несъответствие с целта на закона – актът е издаден при липса на фактическа и правна обоснованост. АУПДВ установявал, задължения за летищни такси и лихви за периода 01.01.2020 – 31.12.2020 г. в общ размер на 712 860,94 лв. Основни доводи за незаконосъобразност са: липса на компетентност на орган - изпълнителният директор на „ЛЕТИЩЕ СОФИЯ“ ЕАД нямал административна компетентност да определя орган за издаване на АУПДВ, признавал е наличие на законодателна празнота относно този орган; неправилно 1/11 приложение на материалния закон - за процесния период е следвало да се приложат З. и Наредбата в редакциите към момента на възникване на задълженията; не

били спазени процедурите по чл. 122 З. за определяне размера на таксите; липсвали доказателства и била налице необоснованост на констатациите. Не били представени известия за лихва по чл. 7 от Наредбата, което правило начисляването им незаконосъобразно. „ЛЕТИЩЕ СОФИЯ“ ЕАД не доказало, че има право да събира таксите, че е предоставило услугите по фактурите, нито е уточнило какви точно услуги са предоставени, тяхната цена и основание. Позовава се и на погасителна давност - органът неправилно приел, че се прилага 5-годишна давност (чл. 171, ал. 1 ДОПК).

Задълженията за летищни такси за 2020 г. били периодични плащания, а лихвите до 31.12.2020 г. се погасявали с 3-годишна давност (чл. 111, б. „в“ ЗЗД). Към 26.11.2025 г. вземанията за лихви за 2020 г. били погасени по давност, а за 2021 г. – на 01.01.2025 г. Иска се отмяна на обжалвания Акт за установяване на публично държавно вземане за летищни такси № 43 от 03.12.2025 г. като незаконосъобразен. В съдебно заседание жалбоподателят поддържа искането си за отмяна на оспорвания акт. Претендира адвокатско възнаграждение Депозира писмени бележки. Ответникът - Орган определен да издава актове за установяване на публични държавни вземания за летищни такси за използване на „Летище С.“, оспорва жалбата в писмено становище. Излага аргументи, сходни с мотивите на обжалвания акт. Претендира разноски и прави възражение за прекомерност на адвокатския хонорар. СГП не е встъпила в процеса. Административен Съд С.-град, след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното: Дружеството „БУЛ ЕР“ ЕООД е летищен оператор и за извършените полети с въздухоплавателни средства има задължение за плащане на летищни такси за използване на Летище С.. Таксите, като вид вземане са уредени в чл.120, ал.1 от Закона за гражданското въздухоплаване (З.), във връзка с чл.3, ал.1; чл.5, ал.3, т.4 и чл.7, ал.1 от Наредба за таксите за използване на летищата за обществено ползване и за аеронавигационно обслужване в Република България („Наредбата“). Размерът на таксите е определен, съгласно Решение № 3-896 от 30.10.2019 г. на изпълнителния директор на Летище С., издадено на основание чл.122к, ал. 1 от З..

Те са уредени и включени в Наредбата, съгласно изменението публикувано в ДВ, 2/11 бр.46 от 2020 г., в сила от 01.01.2020 г. по Приложение № 1г към чл. 1, ал. 2 от Наредбата, на основание чл.122, ал. 2 от З.. За проверявания период летищните такси подлежат на фактуриране и събиране от „Летище София“ ЕАД в качеството му на летищен оператор на летище с годишен трафик над 5 милиона превозени пътници, на летищен оператор на летището с най-голям брой пътнически превози на територията на Република България, съгласно разпоредбата на чл. 120, ал. 5, т. 4 от З. и в качеството му на летищна администрация по реда, в случаите и срока по Наредбата, във връзка със чл. 48а. ал. 3, т. 6 от З. и Заповед № РД-08-301 от 31.03.1999 г. от министъра на транспорта. Правото на Летище С. да събира таксите, в качеството на летищен оператор по време на възникването на задълженията през процесния период, е уредено и в т.7.1 от Договор за условията и реда за ползване на гражданско летище за обществено ползване С. по чл.43д от З. (с рег. № ДР-48/02.09.2016 г. на Министерство на транспорта, информационните технологии и съобщенията и вх. № 100-Д-154/10.09.2016 г. на „Летище София“ ЕАД). Във връзка със събиране на летищните такси е извършена проверка за периода от 01.01.2020 г. до 31.12.2020 г., приключила с Протокол за проверка № 42/26.11.2025 г., връчен на дружеството с изх. № 200-830 от 26.11.2025 г. на Летище С.. На същата дата е връчено и Уведомление за извършена проверка и започване на административно производство за установяване на публични държавни вземания от летищни такси за използване на Летище С., връчено на превозвача „Б. ЕР“ ЕООД с вх. № 843 от 26.11.2025 г. и вх. № 842 от 26.11.2026 г. При проверката е прието, че дружеството има задължение да плати за осъщественото от него използване на летище С. през посочения период

летищни такси - Такса Паркиране, на основание чл.3, ал.1 и чл.5 от Наредбата по издадени през периода фактури.

Общата стойност на задълженията по фактурите е 712 860,94 лв., от които неплатени главници по фактури, издадени през проверявания период - 511 606,59 лв. и лихви по забавени плащания за проверявания период – 201 254,35 лв. Сумите са предявени на превозвача с Протокол за проверка № 42/26.11.2025 г. За тях е издаден оспорения АУПДВ, в който са описани следните фактически и правни основания за издаването му. Установено било, че за периода от 01.01.2020 г. до 31.12.2020г. от името на Министерство на транспорта, информационните технологии и съобщения са издадени съгласно срока и реквизитите, определени в чл.5, ал.2 от Наредбата 54 броя фактури, 1 брой кредитно известие и 3 броя протоколи за анулиране неправилно издадени фактури за летищни такси, на 3/11 обща стойност 320 392,23 лева. След приспадане на сумите по кредитните известия за отстъпки за летищни такси по Програма за стимулиращи отстъпки за развитие на трафика на Летище С. и извършените от Превозвача частични плащания бил установен размерът на неплатените задължения. В акта подробно са описани задълженията, които не са заплатени по издадените фактури. След връчване на уведомлението за започване на производство по издаване на административен акт за установяване на публични държавни вземания е постъпило писмено възражение с изх. № 855/01.12.2025 г. на дружеството и вх. № 200 839/01.12.2025 г. на органа. Възражението е прието за неоснователно, с мотиви, които са изложени в обжалвания акт и са във следния смисъл: Констатациите от извършената проверка били оформени в Протокол № 42/26.11.2025 г., подписан от посоченото в него лице, в качеството му на лице осъществяващо счетоводно обслужване Летище С. ЕАД и изпълняващо функциите на главен счетоводител в публичното предприятие, въз основа трудов договор № 59/15.01.2024 г. Уведомлението за извършена проверка и започване на административно производство за установяване на публични държавни вземания от летищни такси било подписано от Орган за издаване на актовете за установяване на публичните държавни вземания на Република България от летищни такси за използване на летище С., определен със заповед № 3-13 от 14.05.2025 г. Изпълнителният директор на Летище С. ЕАД, компетентен орган според по чл. 166, ал. 2, предложение второ от ДОПК. Органът, издал акта, бил надлежно определен със заповед № 3-13 от 14.05.2025 г. на Изпълнителния директор на Летище С. ЕАД. Основанията за издаване на заповедта била разпоредбата на чл. 166, ал.2, предложение второ от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/ във връзка с чл. 62, ал. 2, т. 3 от ДОПК, във връзка с чл.120, ал. 5, т. 4 от Закона за гражданското въздухоплаване. Изпълнителният директор бил овластен по силата на закона да определи органа, който да издаде АУПДВ и е упражнил това свое правомощие при издаване на заповед № 3-13 от 14.05.2025 г. Компетентността на органа, издал акта, била изследвана и потвърдена от съда в рамките на други производства по оспорване на АУПДВ. Нямало основание да се уважи молбата на „БУЛ ЕР“ ЕООД за приемане на рекламацията относно начислени летищни такси по фактура от 31.12.2020 г. Не можело да се приеме за основателно възражението на дружеството за неспазване принципа за законоустановеност на летищните такси по отношение на основанията им за 2020 г. и 4/11 неспазване на разпоредбата на чл.122, ал.2 от З.. Възражението за изтекла погасителна давност относно установените публични държавни вземания по оспорения АУПДВ също е прието за неоснователно. Съгласно чл. 171, ал. 1 от ДОПК публичните вземания (включително и задълженията за лихва върху публични задължения по чл. 175 от ДОПК) се погасявали с изтичането на 5-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, освен ако в закон е предвиден по-кратък срок, следователно погасителната давност за установените с процесния акт публични задължения изтичала на

01.01.2026г. и те можело да бъдат установени до 31.12.2025 г. Разпоредбата на чл.119 от ЗЗД въвеждала правна фикция, че с погасяването на главното вземане се погасяват и произтичащите от него допълнителни вземания, макар давността за тях да не е изтекла, която била приложима само когато главното вземане е погасено по давност. В случая, никоя от главниците, за която е изчислена лихва, не била погасена поради изтекла давност, а в резултат на извършено плащане или прихващане.

Поради това и акцесорните задължения за лихви следвало да се разглеждат отделно от главното задължение, а твърдението за приложимостта на чл.119 от ЗЗД по отношение на тях било неоснователно. Доколкото с изричната разпоредба на чл. 162, ал. 2, т. 9 от ДОПК лихвите за публичните вземания били определени също като публични вземания, то по отношение на тях следвало да се прилагат правилата и сроковете за погасяването им по давност, регламентирани в ДОПК. Съдържащата се в ДОПК правна регламентация за погасяването на публичните вземания по давност, изключвала прилагането на уредбата по чл. 111, б. „в“ от ЗЗД относно погасяването по давност на вземанията за лихви по гражданскоправни задължения. Лихвите върху публични вземания не представлявали гражданскоправни задължения, за да е приложим чл. 111 ЗЗД. Лихвите като акцесорно задължение следвали главното задължение, което било публично, поради което погасителната давност за тях била същата, каквато и за главното задължение. С тези мотиви, изложени подробно в оспорения акт, се установяват парични задължения за летищни такси (главници) и лихви от забавено погасяване на задължения за летищни такси за периода от 01.01.2020 г. до 31.12.2020 г., съгласно разпоредбата на чл.5 и чл.7, ал.1 от Наредбата, подробно описани в акта, общо в размер на 712 860,94 лв. Актът е връчен на дружеството-жалбоподател, обжалван в срок по административен ред и жалбата е отхвърлена с решение 3 36/19.12.2025 г. В решението се възприемат изцяло фактите, описани в обжалвания акт. Отговорено е на възраженията на 5/11 жалбоподателя, като са преповторени правните аргументи, изложени във АУПДВ. По делото е изготвена, изслушана и приета съдебно счетоводна експертиза. Съдът кредитира заключението като обективно, компетентно и обосновано. От заключението на експертизата се установява, че за периода 01.01.2020г. до 31.12.2020г. съгласно издадените за периода фактури правилно са изчислени задълженията на дружеството. Описаните факти се установяват безспорно от писмените доказателства по делото, които са непротиворечиви и взаимно допълващи се.

При така установените факти, Административен съд София град прави следните правни изводи: Жалбата е процесуално допустима. Подадена е от адресат на акта срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, в законния срок. Разгледана по същество е основателна по следните възражения: Относно компетентността на органа: Неоснователни са възраженията, че актът е издаден от некомпетентен орган. От справка в търговския регистър се установява, че едноличен собственик на „Летище – София“ ЕАД е Министерството на транспорта, информационните технологии и съобщенията. В разпоредбата на чл. 166, ал. 1 от ДОПК е посочено, че установяването на публичните вземания се извършва по реда и от органа, определен в съответния закон. Според ал. 2, ако в съответния закон не е предвиден ред за установяване на публичното вземане, то се установява по основание и размер с акт за публично вземане, който се издава по реда за издаване на административен акт, предвиден в Административнопроцесуалния кодекс. Ако в съответния закон не е определен органът за издаване на акта, той се определя от кмета на общината, съответно от ръководителя на съответната администрация. Обжалваният Акт за установяване на публично държавно вземане за летищни такси е издаден от К. Ф. - главен счетоводител на „Летище София“ ЕАД, съгласно трудов договор № 59 от 15.01.2024 г. Тя е определена за орган, който да издава актовете за установяване на публични държавни вземания за

летищни такси за използване на „Летище С.“ със заповед № 3 13 от 15.04.2025 г., издадена от изпълнителния директор на „Летище София“ ЕАД, на основание чл. 166, ал. 2, предложение второ от ДОПК, във връзка с чл. 120, ал. 5, т. 4, вр. ал. 1 от Закона за гражданското въздухоплаване. Съгласно чл. 120, ал. 5, т. 4 от З. - летищните такси по ал. 1 за гражданските летища за обществено ползване – публична 6/11 държавна собственост се събират от летищния оператор на летището с годишен трафик над 5 милиона превозени пътници или от летищния оператор на летището с най-голям брой пътнически превози на територията на Република България.

На основание чл. 120, ал. 9 от З. (нова – ДВ, бр. 16 от 2021 г.), летищните такси по ал. 1 и лихвите върху тях, определени по реда на наредбата по чл. 122, ал. 1, са публични държавни вземания, когато се събират в случаите по ал. 5, т. 1 или когато се събират на гражданско летище за обществено ползване – държавна собственост, което се ползва от летищен оператор – търговско дружество, в което държавата е едноличен собственик на капитала. С оглед на горното и предвид факта, че Министерството на транспорта, информационните технологии и съобщенията е едноличен собственик на капитала на „Летище София“ ЕАД, лихвите са публични държавни вземания и се събират от „Летище С.“. По делото е приложен Договор № ДР-48 от 02.09.2016 г. между министъра на транспорта, информационните технологии и съобщенията и „Летище София“ ЕАД. В т. 5.2.1 на договора е отразено, че летищният оператор събира таксите по чл. 120, ал. 1 от З. от името и за сметка на Министерството на транспорта, информационните технологии и съобщенията, като същите представляват публични държавни вземания и се установяват с акт за публично държавно вземане. В чл. 5, ал. 3, т. 4 от Наредбата за таксите за използване на летищата за обществено ползване и за аеронавигационно обслужване в Република България е посочено, че летищният оператор на летището с годишен трафик над 5 милиона превозени пътници или летищният оператор на летището с най-голям брой пътнически превози на територията на Република България, издава фактура от името на Министерството на транспорта и съобщенията за дължимите летищни такси по чл. 3, ал. 1. Съгласно чл. 3, ал. 1 от Наредбата, в летищата за обществено ползване се събират такси за 1. кацане на въздухоплавателните средства; 2. паркиране; 3. пътници; 4. ползване на пътнически ръкав; 5. сигурност и 6. шум (екологична). Основанието за събиране на летищните такси е чл. 120, ал. 1 от З.: “ В летищата за обществено ползване се събират летищни такси за: 1. кацане на въздухоплавателните средства; 2. паркиране; 3. (изм. - ДВ, бр. 81 от 2011 г.) пътници; 4. (нова - ДВ, бр. 37 от 2006 г.) ползване на пътнически ръкав; 7/11 5. (нова - ДВ, бр. 81 от 2011 г., в сила от 19.04.2012 г.) сигурност; 6. (нова - ДВ, бр. 81 от 2011 г., в сила от 19.04.2012 г.) шум (екологична).

Предвид това, че летищните такси се дължат за предоставена услуга към момента за тяхното събиране и към процесния период, това е задължение на „Летище София“ ЕАД, то е компетентно да събере летищните такси за 2020 г. и произтичащите от тях акцесорни вземания за лихва. Към датата на съставяне на АУПДВ, съгласно чл. 166, ал. 2 от ДОПК, установяването се извършва с акт, издаден по реда на АПК, определен от ръководителя на съответната администрация. С представената по делото заповед № 3-13 от 15.04.2025 г. на изпълнителния директор на „Летище София“ ЕАД, издадена въз основа на чл. 166, ал. 2 от ДОПК, е определен компетентният орган да издаде акта и в случая АУПДВ е издадена от този орган. Ето защо, съдът намира за неоснователни доводите, изложени в жалбата, че органът издал акта е некомпетентен. Настоящата съдебна инстанция приема, че АУПДВ е издаден в предвидената от закона писмена форма и съобразно изискванията на чл. 59 от АПК, като формално съдържа фактически и правни основания за издаването му, доколкото същите съответстват на доказателствата и закона е въпрос на материалната законосъобразност на акта. Съдът приема, че са неоснователни доводите на

процесуалния представител на жалбоподателя, че акта не съдържа мотиви. Законът не определя в какъв обем следва да са изложените мотиви, но съдът счита, че изложения обем мотиви в достатъчна степен изясняват волята на административния орган, както и фактическите и правни изводи на същия. Относно доводите за допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила: Въз основа на представените и приети писмени доказателства, съдът приема, че административното производство е започнало по инициатива на органа, издал АУПДВ. Неоснователен е доводът, че АУПДВ е нищожен, поради нарушения на административнопроизводствените правила. Само изключително съществени нарушения на административнопроизводствените правила, които не могат да бъдат отстранени, водят до нищожност на акта. В конкретния казус не се установява съществуването на подобно нарушение. Разпоредбата на чл. 26, ал. 1 от АПК изисква административният орган да уведоми известните заинтересовани граждани и организации освен заявителя, за започнатото производство по издаване на индивидуален административен акт, но "БУЛ ЕР" ЕООД не е заинтересовано лице, а е адресат на акта. 8/11 Действително, в случаите, в които актът се издава по инициатива не на адресата, то административен орган също следва да уведоми последния, за да може да му предостави обективна възможност да упражни правата си по чл. 34 от АПК. Т. уведомление в случая е направено. За да започне производството по издаване на АУПДВ, летищната администрация вече следва да разполага с някаква информация за дължимостта на летищни такси. Тъкмо такъв е и конкретният случай, при който след проучване на документите е направен предварителен извод, че такива се дължат, както и за техният размер. За резултатите от проверката е уведомено "БУЛ ЕР" ЕООД, като от момента на получаване на уведомлението, същото е станало страна в производството по издаване на акта и е могло да упражни правата си на подобна страна. Това не е засегнало по никакъв начин правото му да възразява срещу издаването на акта, респ. срещу дължимостта и размера на вземанията за съответния период. В тази връзка на 01.12.2025 г. жалбоподателят е депозирал и възражение, във връзка с полученото уведомление. По материалната законосъобразност на акта: Съгласно чл. 7, ал. 1 от Наредбата за таксите за използване на летищата за обществено ползване и за аеронавигационно обслужване в Република България (Наредбата) при неспазване на определените във фактурата срокове за плащане, таксите по чл. 3, ал. 1 и, ал. 2, т. 1 се събират с дължимата законна лихва за всеки просрочен ден. Съгласно чл. 5, ал. 2 от Наредбата, срокът за плащане е 30 дни, считано от датата на издаване на фактурата. С процесния АУПДВ са установени задължения за лихви по просрочени фактури за летищни такси, издадени за периода 01.01.2020 г. - 31.12.2020 г., подробно изброени по-горе. Видно от така представените фактури в тях е вписан срок за плащане 30 дни от издаване на фактурата, което отговаря и на нормативната рамка. .

Видно от така представените фактури в тях е вписан срок за плащане 30 дни от издаване на фактурата, което отговаря и на нормативната рамка. Определени са лихви за задължения начислени по фактури с дата на издаване през 2020 г. Съдът приема, че в тази част акта е незаконосъобразен т.к. за спорният период е в сила разпоредбата на чл. 162, ал. 2, т. 3 и т. 9 от ДОПК /ДВ бр. 12/2009 г./ В сила е също и разпоредбата на чл. 171, ал. 1 от ДОПК, съгласно която публичните вземания се погасяват с изтичане на 5-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, освен ако в закона е предвиден по-кратък срок. Същевременно, съгласно разпоредбата на чл. 111, б. "в" от ЗЗД, приложима в настоящия случай, с изтичането на тригодишна давност се погасяват вземанията за лихви и за други периодични 9/11 плащания. Настоящият съдебен състав приема, че в случая е приложима разпоредбата на чл. 111, б. "в" от ЗЗД, тъй като към този момент все още не е съществувала нормата на чл. 171, ал. 3 от ДОПК /в сила от 05.08.2023 г./, указваща, че

лихвите за публичните вземания се погасяват по давност с изтичането на сроковете за главното вземане по ал. 1 и 2, независимо от начина на погасяване на главницата. Следователно задължения за лихви по просрочени фактури за летищни такси, издадени за периода 01.01.2020 г. 31.12.2020 г. със срок за плащане 30 дни от датата на издаване на съответната фактура са погасени по давност към датата на започване на административното производство /26.11.2025г./, като същата е изтекла на 01.01.2024 г. поради което възражението за изтекла погасителна давност на жалбоподателя се явява основателно (в този смисъл и Решение № 7769 от 24.06.2024 г. по адм. дело № 3685/2024 г., VIII отд. на ВАС). Горезагажените обстоятелства сочат, че е налице материална незаконосъобразност на АУПДВ, тъй като същият е издаден в противоречие с разпоредбите уреждащи давностните срокове за погасяване на задълженията от лихви, за което е налично и съответното възражение от страна на жалбоподателя.

Предвид изложеното актът се явява незаконосъобразен и в тази му част, ето защо следва да бъде отменен без да е необходимо обсъждане и на останалите възражения. За пълнота съдът приема възраженията на жалбоподателя, че размерите на летищните такси за ползване на Летище-С. за 2020г., не са включени в Наредбата за неоснователни. При определянето на летищните такси за ползването на Летище С., в чл. 122, ал. 2 от закона за гражданското въздухоплаване/З./, преди/изм. бр.91 от 02.11.2021г./ е посочено, че след влизане в сила на решението по чл. 122к от З., размерът на летищните такси по изречение първо от чл. 122, ал. 2 от З. се включва в Наредбата по чл. 122, ал. 1 от З.. Съдът констатира, че размерите на летищните такси за ползване на Летище-С. за 2020г. са включени в Наредбата за таксите за използване на летища за обществено ползване и за аеронавигационно обслужване на Р.България, с ДВ бр. 46/2020г., както е посочено и в обжалвания акт. Възраженията, че на дружеството-жалбоподател не са предявени документи за начислените лихви, съгласно чл. 7 от Наредбата, съдът приема за основателно. Това е нарушение на наредбата. Но това не е основание за заличаването на това задължение. За неплатени в срок такси се дължи лихва, съгласно чл. 1 от Закона за лихвите върху данъци, такси и други подобни държавни вземания. Независимо от това, обжалваният акт следва да се отмени, тъй като е издаден в нарушение на материалния закон, предвид 10/11 изложените по-горе мотиви за изтекла погасителна давност, при изричното заявление от страна на „БУЛ ЕР“ ЕООД в посочения смисъл. При този изход на спора разноски се следват на жалбоподателя за адвокатско възнаграждение съобразно представен списък по арг. на чл. 143, ал. 1 АПК.

Възражението на ответника за прекомерност на адвокатското възнаграждение е неоснователно при съобразяване разпоредбите на чл. 161, ал. 1 от ДОПК, във връзка с чл. 7, ал. 2, т. 6 във вр. с чл. 8, ал. 1 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа (Загл. изм. – ДВ, бр. 14 от 2025 г.).

Водим от горното, Административен съд – София-град, I отделение, 71-ви състав

#### РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на „БУЛ ЕР“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес: [населено място], район „С.“, Летище С., [улица], Акт за установяване на публично държавно вземане за летищни такси № 43/03.12.2025 г., издаден от орган, определен да издава актове за установяване на публични държавни вземания за летищни такси за използване на летище С., потвърден с Решение № 3-36/19.12.2025г. на изпълнителния директор на „Летище София“ ЕАД . ОСЪЖДА "Летище София" ЕАД с ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес: [населено място], Аерогара С. 1 да заплати на „БУЛ ЕР“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес: [населено място], район „С.“, Летище С., [улица] сумата от 12 000 евро (дванадесет хиляди евро), разноски по делото за адвокатско

възнаграждение. Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България, в 14 дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ